

บทความวิจัย

เรื่อง การกำเนิดนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย”

โดย

นางสาว น้ำทิพย์ สาเกตทอง

รหัสนักศึกษา 620510802

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง การกำเนิดนวนิยาย Boy Love “ต้นหมอย” เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY) ประจำภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2565

บทความวิจัยฉบับนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ที่ปรึกษามหาวิทยาลัย อาจารย์ ดร. เพชรดา ชุนอ่อน ที่ให้คำแนะนำและคำปรึกษาตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่อย่างดี ข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณเป็นอย่างสูงและข้าพเจ้ายังหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้

น้ำทิพย์ สาเกตอง

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
สารบัญ	ข
สารบัญรูปภาพ	ค
บทคัดย่อ	1
บทนำ	2
โลกทัศน์เกี่ยวกับรักร่วมเพศในสังคมจีน	3
จุดเริ่มต้นนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย”	11
ช่องทางการเผยแพร่ของนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย”	16
ต้นเหมย : นวนิยายนอกกฎหมาย	17
สรุป	19
บรรณานุกรม	20

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 นักโทษที่ถูกจับกุมในข้อหาผิดกฎหมายรักร่วมเพศ	9
ภาพที่ 2 นิยายวาย เรื่อง Danmei Season	12
ภาพที่ 3 นิยายวายประเภท qingshui wen 清水文	13
ภาพที่ 4 นิยายวายประเภท rou wen 肉文	13

บทความวิจัย	การกำเนิดนวนิยาย Boy Love “ต้นเหมย”
ผู้เขียน	นางสาวน้ำทิพย์ สาเกตอง
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.เพชรดา ชุนอ่อน
สาขาวิจัย	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

นวนิยายต้นเหมย เป็นนวนิยายที่นำเสนอเนื้อหาแบบรักร่วมเพศมีการรับรูปแบบนวนิยายจากเนื้อหาของการ์ตูนและนวนิยายญี่ปุ่นในช่วงต้นทศวรรษ 90 ก่อนถูกนำมาผสมผสานสร้างเป็นนิยายต้นเหมยของจีนขึ้น รักร่วมเพศของจีนมีมาตั้งแต่ในยุคสมัยโบราณแต่เนื่องด้วยจากอิทธิพลของลัทธิขงจื้อที่กำหนดค่านิยมและหน้าที่ชายหญิงเอาไว้อย่างชัดเจนทำให้รักร่วมเพศถูกต่อต้านในช่วงหลายศตวรรษที่ผ่านมา จากการต่อต้านทำให้นิยายต้นเหมยก็กลายเป็นนวนิยายนอกกฎหมายที่มีความนิยมสวนกระแสกับหลักความเชื่อและความต้องการของรัฐ กลุ่มผู้อ่านส่วนใหญ่ของนวนิยายต้นเหมยเป็นผู้หญิงเนื่องจากเป็นเพศที่ได้รับความกดดันจากสังคมชายเป็นใหญ่ การอ่านนวนิยายประเภทนี้จึงเป็นการปลดปล่อยการกดทับในจิตใจ ความนิยมของนวนิยายต้นเหมยจึงเพิ่มมากขึ้นจากบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ข้อจำกัดทั้งทางสังคมและกฎหมาย นวนิยายต้นเหมยจึงสามารถเผยแพร่ได้เพียงช่องทางออนไลน์และหาซื้อรูปเล่มได้จากต่างประเทศเท่านั้น

คำสำคัญ: นวนิยาย Boy Love ในจีน, ต้นเหมย

บทนำ

โลกในปัจจุบันมีความก้าวหน้าและเปิดกว้างอย่างมากเกี่ยวกับเพศสภาพและความรักเพศเดียวกันทำให้สามารถเห็นได้จากหลายช่องทางสื่อหนึ่งในนั้นคือนวนิยาย มีการอธิบายความหมายของนวนิยายไว้ในสารานุกรมวรรณกรรมโลกไว้ว่า เป็นเรื่องราวที่ถูกจำลองสร้างมาจากโลกของชีวิตจริง แสดงให้เห็นถึงสาเหตุการฉีกแต่งเรื่องราวจากหลักความจริงและหลักจิตวิทยาขึ้นมา ดังนั้นนวนิยายจึงเป็นสื่อที่ทำให้เห็นถึงความเป็นไปของสังคมและความต้องการบางอย่างของมนุษย์ที่ถูกสอดแทรกบรรยายผ่านเนื้อหาของนวนิยายเอาไว้ นวนิยาย Boy love มีมาตั้งแต่ในทศวรรษ 1970 ในประเทศญี่ปุ่น ก่อนส่งอิทธิพลไปยังประเทศอื่นๆ ช่วงยุค 90 ประเทศจีนเริ่มเปิดรับความเป็นญี่ปุ่นเข้ามาโดยเฉพาะการ์ตูนแอนิเมชัน ประกอบกับการพัฒนาของเทคโนโลยี มีการเข้าสู่ยุคอินเทอร์เน็ต ชาวจีนจึงรับข้อมูลข่าวสารได้รวดเร็วขึ้นทำให้วัฒนธรรมบันเทิงของญี่ปุ่นก้าวเข้ามามีอิทธิพลในจีน เช่นการ์ตูนเรื่อง Naruto One piece Jaws of death นอกจากการ์ตูนและแอนิเมชันทั่วไปแล้ว การ์ตูนหรือนวนิยายที่มีตัวละครหลักเป็นชายรักชายหรือที่คนทั่วไปเรียกกันว่า Boy love และเรียกเป็นภาษาจีนว่า “ตันเหมย” (danmei) ที่มีคำนิยามว่าเป็น “การพบปะระหว่างเพศเดียวกันที่แสนโรแมนติกระหว่างผู้ชาย” ก็ก้าวเข้ามาเป็นที่นิยมในวงการนวนิยายของประเทศไทย

ปัจจุบันนวนิยาย Boy Love สามารถพบเห็นได้ทั่วไป ทั้งในร้านหนังสือหรือเว็บไซต์นวนิยายออนไลน์และบางครั้งอาจพบในการแนะนำบนหน้าสื่อสังคมรูปแบบต่างๆ นวนิยาย Boy Love ในประเทศไทยมีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมและเนื้อหาเป็นอย่างมาก เนื่องจากสำนักพิมพ์ของไทยมีการนำเอานวนิยาย Boy Love จากหลายประเทศเข้ามาแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งนวนิยาย Boy Love จากต่างประเทศที่นักอ่านชาวไทยนิยมอ่านในขณะนี้ คือนวนิยาย Boy Love จากประเทศจีน ที่เนื้อเรื่องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น เทพเซียน จีนโบราณ ยุคสมัยใหม่ ยุคอนาคต และ การข้ามโลก เป็นต้น สร้างความสนใจอย่างมากให้แก่ผู้อ่านชาวไทย นอกจากความสนุกสนานแล้ว นวนิยาย Boy Love ของประเทศจีนยังมีความน่าสนใจในอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การที่ตัวของนวนิยายประเภทนี้ถูกเขียนขึ้นในสภาพแวดล้อมแบบชายเป็นใหญ่และสังคมในประเทศจีนไม่สนับสนุนต่อแนวความคิดแบบรักร่วมเพศ

แต่นวนิยาย Boy Love ของประเทศจีนกลับมีจำนวนผลงานจากนักเขียนชาวจีนออกมาให้เห็นเป็นจำนวนมากและยังได้รับความนิยม ในประเทศจีนนวนิยาย Boy Love ไม่สามารถวางขายได้เนื่องจากการคัดกรองสื่อของรัฐบาล กลุ่มนักอ่านจำเป็นต้องใช้ช่องทางออนไลน์ในการอ่านนวนิยายประเภทนี้เท่านั้นทั้งยังไม่สามารถอ่านได้อย่างเปิดเผยในพื้นที่สาธารณะ จากการความพยายามและความยากลำบากมากกว่าสองทศวรรษของการดำรงอยู่ของนวนิยาย Boy Love กับกลุ่มผู้ที่มีความสนใจทั้งนักเขียนและนักอ่าน ทำให้นวนิยาย Boy Love ของประเทศจีนถูกขัดเกลากจนได้ผลงานที่มีคุณค่าและสามารถสะท้อนเรื่องราวของสังคมจีนในหลายด้านจนได้รับความสนใจและนิยมนักอ่านทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งจะเห็นได้จากนวนิยาย Boy love ขายดีของสำนักพิมพ์และร้านขายหนังสือต่างๆ ในไทยที่มักจะมีนวนิยาย Boy love สัญชาติจีนติดอันดับอยู่เสมอ

ปัจจุบันนวนิยาย Boy love ก็ได้รับความนิยมจากกลุ่มนักอ่านชาวจีนมากขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ทำให้มีการเผยแพร่นวนิยาย Boy love ในหลายเว็บไซต์มากขึ้น มีการนำนวนิยาย Boy Love มาสร้างเป็นภาพยนตร์และซีรีส์ภายในจีนซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเทศจีนในปัจจุบันนั้นมีการเปิดรับร่วมเพศมากกว่าเดิมและมีการเปลี่ยนแปลงไปของค่านิยมความเชื่อในสังคม จากที่กล่าวมาในข้างต้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่งในการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวบทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอความเป็นมาของนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย” ในประเทศจีนและช่องทางการเผยแพร่ของนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย” ของประเทศจีน

โลกทัศน์เกี่ยวกับรักร่วมเพศในสังคมจีน

รักร่วมเพศน่าจะปรากฏในสังคมจีนมาตั้งแต่สมัยโบราณ ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์มีการค้นพบบันทึกลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศมีอายุเก่าแก่ที่สุดยาวนานถึงสี่พันปี โดยบันทึกลายลักษณ์อักษรส่วนใหญ่พบเป็นงานวรรณกรรมและบันทึกพาดพิงประวัติศาสตร์ มีหลักฐานสนับสนุนว่ารักร่วมเพศมีมาอย่างยาวนานในสังคมจีน ปรากฏใน 杂说 เรื่องเล่าเบ็ดเตล็ดทั่วไปของบันทึกจดหมายเหตุ 阅微草堂笔记 เล่มที่12 หรือก็คือบันทึกรวมเรื่องราวเกร็ดประวัติศาสตร์จากหลายราชวงศ์โบราณที่ถูกบันทึกโดยจิ๋เซี่ยวหลานนักวิชาการในสมัยราชวงศ์ชิง ในบันทึกปรากฏข้อความตอนหนึ่งในการอธิบายสังคมในสมัยของจักรพรรดิหวงตี้ผู้ซึ่งเป็นบรรพชนผู้ยิ่งใหญ่ของจีนที่ครองราชย์ในช่วง (2696 - 2598 ปีก่อนคริสตศักราช) บันทึกไว้ว่า “**婬童始于黄帝**” การลวนลามเด็กหนุ่มเริ่มต้นโดยจักรพรรดิหวงตี้ ซึ่งมีความหมายว่าการเล็งดูเด็กหนุ่มเริ่มขึ้นตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิหวงตี้แล้ว นอกจากนี้รักร่วมเพศยังปรากฏในเรื่องเล่าทางประวัติบนงานเขียนมากมายในยุคโบราณที่รู้จักกันดี เช่น ตำนานความรักหลงหยาง ตำนานรักตัดแขนเสื้อ ตำนานรักกัลดูกท้อ อันเป็นการเปรียบเทียบและการกล่าวถึงรักร่วมเพศในสังคมโบราณ (Li Xi, 2021)

รักร่วมเพศในสมัยราชวงศ์โจว (1046 - 256 ปีก่อนคริสตศักราช) มีหลักฐานปรากฏในงานเขียนของหานเฟย (Han Fei) นักปรัชญายุคชุนชิวจ้านกั๋ว เรื่อง “ตำนานรักกัลดูกท้อ” ที่เล่าถึงความรักของเจ้าผู้ครองแคว้นเว่ยที่มีต่อมีสื่อเซวีย ในสมัยราชวงศ์โจวการเล็งดูเด็กหนุ่มเพื่อใช้เป็นความบันเทิงทางเพศและการรักร่วมเพศได้รับความนิยมในกลุ่มของผู้มีอำนาจเท่านั้นยังไม่ได้เป็นที่แพร่หลายหรือเห็นได้ทั่วไป

สมัยราชวงศ์ฮั่น (206 ปีก่อนคริสตศักราช - ค.ศ.220) จักรพรรดิหลายพระองค์มีความสัมพันธ์ทั้งในรูปแบบรักร่วมเพศและแบบชายหญิง ในหนังสือ *Passions of the Cut Sleeve: The Male Homosexual Tradition in China* ที่ถูกเขียนโดยนักประวัติศาสตร์ชาวไต้หวัน ระบุไว้ในประวัติศาสตร์ราชวงศ์ฮั่นมีจักรพรรดิที่สืบทอดราชวงศ์ที่แสดงตนอย่างเปิดเผยว่ามีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศกับผู้ชายด้วยกัน ซึ่งแต่ละพระองค์ล้วนแล้วแต่มี “ชายคนสำคัญ” เป็นของตนเอง นอกจากนี้ในบันทึก

ประวัติศาสตร์ของชื่อหมาเขียนในตำราจื้อและตำราราชวงศ์ฮั่น กล่าวไว้ว่า ไม่เพียงแต่สตรีเท่านั้นที่สามารถใช้ความงามดึงดูดและได้รับความโปรดปรานจากจักรพรรดิ แต่ขันทีและขุนนางต่างก็มีความสามารถในการสร้างความสำราญให้แก่จักรพรรดิเช่นกัน ทำให้จักรพรรดิหลายพระองค์ในราชวงศ์ฮั่นมีข้าราชการชายฝ่ายในที่เป็นที่โปรดปรานประจำคน ยกตัวอย่างจักรพรรดิที่ปรากฏชื่อว่ามีชายคนสำคัญในหน้าประวัติศาสตร์ เช่น จักรพรรดิฮั่นเกาจู จักรพรรดิฮั่นฮู่ตี้ จักรพรรดิฮั่นจิงตี้ และจักรพรรดิฮั่นเจตี้ ดังนั้นความรักร่วมเพศระหว่างผู้ชายด้วยกันของสังคมชั้นสูงในสมัยราชวงศ์ฮั่นจึงได้รับยกย่องให้เป็นคุณธรรมอันสูงส่งและถูกมองว่าเป็นเรื่องที่ดีงาม (อัศวัด ถามา, 2565)

สมัยราชวงศ์จิ้นถึงราชวงศ์เหนือ-ใต้ (ค.ศ.256 – 581) เป็นยุคที่เกิดสงครามและความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองขึ้นบ่อยครั้ง รัฐและสังคมมุ่งเน้นไปในเรื่องของความเป็นอยู่และการทำสงคราม ทำให้ไม่มีกรอบทางสังคมที่เคร่งครัดเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ ประกอบกับรับวัฒนธรรมเดิมมาจากราชวงศ์ฮั่นหรือสามารถกล่าวได้ว่าราชวงศ์เปลี่ยนแต่แผ่นดิน ไม่เปลี่ยน การรักร่วมเพศจึงไม่ได้เป็นเรื่องผิดแปลกทั้งยังเป็นเรื่องที่สามารถเห็น ได้อย่างแพร่หลายทั่วไป ขุนนางและผู้มีเงินในขณะนั้นให้ความสำคัญกับการดื่มสุราและการร่วมเพศ ความชื่นชอบแบบชายรักชายหรือการนำเด็กหนุ่มมาเลี้ยงดูเพื่อสร้างความบันเทิงจึงเป็นที่นิยมอย่างมากในกลุ่มชนชั้นสูง

สมัยราชวงศ์ซ่ง (ค.ศ.960 – 1279) ตามบันทึกในประวัติศาสตร์ราชวงศ์ซ่ง “ซ่งซือหฺวู่ซิงจื่อ” บันทึกเอาไว้ว่า การเลี้ยงดูเด็กหนุ่มเพื่อความบันเทิงทางเพศได้รับความนิยมอย่างมากจากผู้มีอำนาจและคนมีเงินทั่วไปและยังเป็นยุคสมัยที่มีผู้ชายทำงานเป็นโสเภณีอย่างเปิดเผย มีการสร้างสถานบริการทางเพศสำหรับผู้ชายขายบริการถูกเรียกกันในชื่อ “หอเฟิงหยาง” การบริการทางเพศและรักร่วมเพศรูปแบบนี้นำมาซึ่งผลกระทบของความสัมพันธ์สามีภรรยาแบบชายหญิงและการลดลงของจำนวนประชากร มีการบันทึกไว้ใน “ซิงอี่ลู่” บันทึกสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือที่ถูกเขียนโดย เกาถู บันทึกไว้ว่า ผู้ชายในเมืองหลวงฉางอานในสมัยนั้นมีส่วนร่วมในการค้าประเวณีแบบรักร่วมเพศ โดยมองว่าเป็นเรื่องปกติและคนทั่วไปก็ไม่ได้สนใจหรือต่อต้านรักร่วมเพศเลย แต่จากผลกระทบและการฟื้นฟูลัทธิของขงจื้อ รัฐบาลหลักการของลัทธิขงจื้อมีหรือสร้างจริยธรรมทางสังคม มีข้อกำหนดเกี่ยวกับเรื่องความกตัญญูไว้ว่า ความกตัญญูนั้นมีอยู่สามประการและประการที่สำคัญที่สุดคือการสืบทอดวงศ์ตระกูล การรักร่วมเพศไม่

สามารถทำให้เกิดบุตรหลานสืบทอดวงศ์ตระกูลได้จึงเป็นสิ่งที่ดีไปจากหลักจริยธรรมทางสังคมของ ลัทธิขงจื้อ จากหลักการนี้จึงทำให้เกิดข้อพิพาททางสังคมเพิ่มมากขึ้นจนนำไปสู่การต่อต้านและปราบปรามการรักร่วมเพศในเวลาต่อมา การต่อต้านรักร่วมเพศในสมัยราชวงศ์ซ่งเป็นการต่อต้านในเชิงปรัชญาและการใช้จริยธรรมทางสังคมกดทับผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ จนถึงสมัยราชวงศ์หมิงการต่อต้านรักร่วมเพศรุนแรงขึ้น มีการเพิ่มระเบียบการลงโทษเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดธรรมชาติลงในกฎหมายปีฟู ระบุเหตุอันสมควรแก่การลงโทษไว้ว่าจะลงโทษผู้ที่มีรสนิยมทางเพศที่ผิดธรรมชาติและลงโทษผู้ที่บังคับให้เด็กเล็กรักร่วมเพศโดยไม่สมัครใจระหว่างผู้ชายด้วยกัน ซึ่งระเบียบการลงโทษฉบับนี้เป็นต้นแบบการตรากฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรต่อต้านรักร่วมเพศที่เป็นทางการฉบับแรกของจีน

สมัยต้นราชวงศ์ชิงใน ค.ศ.1740 มีการประกาศพระราชกฤษฎีกาด่วนครั้งแรกในประวัติศาสตร์จีนเพื่อลงโทษรักร่วมเพศ โดยถูกกำหนดเป็นกฎหมายอาชญากรรมเพื่อปราบปรามกลุ่มรักร่วมเพศ ต้นแบบของกฎหมายฉบับนี้รับมาจากระเบียบการลงโทษราชวงศ์หมิง มีการตรากำหนดบทลงโทษไว้ อย่างชัดเจนและรุนแรงมากยิ่งขึ้นซึ่งเป็นการขยายความรุนแรงของการปราบปรามรักร่วมเพศ ทำให้ในช่วงต้นราชวงศ์ชิงรักร่วมเพศจึงถูกปราบปรามและต่อต้านอย่างหนักทั้งจากรัฐและผู้คนในสังคม จึงไม่พบรักร่วมเพศในชนชั้นล่างมากนักเพราะกลุ่มคนพวกนี้จำเป็นต้องกระทำการกันอย่างลับๆภายใต้กฎหมายและสังคมที่ต่อต้าน ในช่วงกลางราชวงศ์ชิงการกดทับของกฎหมายยังคงอยู่แต่ไม่สามารถจัดการกับกลุ่มชนชั้นสูงได้ รักร่วมเพศเริ่มกลับมาได้รับความนิยมในกลุ่มชนชั้นสูงอีกครั้ง มีการเลี้ยงดูเด็กหนุ่มอย่างลับๆจำนวนมาก ครอบครัวชั้นสูงเหล่านี้จะซื้อเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาให้เจ้านายของพวกเขาเล่นด้วย เด็กหนุ่มที่ถูกซื้อตัวมาเพื่อสร้างความบันเทิงจะถูกเรียกว่า “เซียงกง” หรือ “เซียงกู่” การกระทำรูปแบบนี้ของชนชั้นสูงดำเนินไปจนถึงช่วงสิ้นสุดสมัยราชวงศ์ชิง

อีกรูปแบบรักร่วมเพศที่สามารถเห็นได้ในช่วงก่อนปลายราชวงศ์ชิง (ค.ศ.1796 - 1875) คือ การที่ขันทีในราชสำนักได้รับความสำคัญอย่างมากกล่าวได้ว่าขันทีมีคุณสมบัติเป็นของทั้งชายและหญิงผสมผสานอยู่ด้วยกัน โดยมีทั้งลักษณะนิสัยของความเด็ดเดี่ยวอย่างชายและความละเอียดอ่อนเช่นหญิง จึงทำให้เป็นที่โปรดปรานและได้รับบทบาทหลากหลายในราชสำนัก ขันทีเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในเรื่องเพศ แม้ว่าจะไร้สัญลัษณ์ทางเพศในทางร่างกาย แต่ในด้านจิตใจแล้วยังมีความต้องการทางเพศอยู่

และอาจมีอยู่มากตามแต่ความรู้สึกลงในจิตใจของแต่ละคน เมื่อขันทีเหล่านี้ถูกจัดความต้องการทาง
 ธรรมชาติจึงต้องหาทางออกด้วยวิธีการที่แตกต่างจากเดิมออกไปโดยประพฤตินั้นเป็นที่รองรับอารมณ์
 ได้จากทั้งผู้ชายและผู้หญิงซึ่งเป็นยุทธวิธีสำคัญที่ทำให้ขันทีเหล่านี้ได้มาซึ่งอำนาจเหนือทั้งฮ่องเต้และ
 ฮองเฮา ตลอดจนถึงไทเฮา ไทจื่อ กงจื้อรวมถึงพระญาติราชวงศ์ทั้งหลายที่มากมาย (จุฬาลักษณ์ ควณดี, 2561)

นอกจากนี้บางครั้งจักรพรรดิที่ได้รับการดูแลเลี้ยงดูปรนนิบัติจากขันทีทั้งหลายตั้งแต่ทรงพระ
 เยาว์เมื่อพระองค์เจริญพระชนม์มากขึ้นแทนที่พระองค์จะชอบอิสตรีดังเช่นบุรุษทั้งหลาย พระองค์กลับ
 มีรสนิยมนินเพศเดียวกันหันไปเสพสมกับบรรดาขันที ด้วยเหตุนี้ราชสำนักจีนในช่วงนั้นจึงเต็มไปด้วย
 เรื่องทางเพศ เมื่อราชสำนักออกห่างจากความมุ่งหวังในการพัฒนาบ้านเมืองจึงเป็นเหตุแห่งการสิ้นสุด
 ของราชวงศ์ไปด้วย จากที่กล่าวมาทั้งหมดแล้วก็ยังมีปรากฏถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในหมู่ขันที
 ด้วยกันเองด้วยในสมัยโบราณมีสถานที่แห่งหนึ่งในปักกิ่งชื่อว่า “ตรอกแห่งความจงรักภักดี” ซึ่งเป็นที่
 พบปะสังสรรค์หลังเวลาเลิกงานของบรรดาขันทีในบริเวณนี้จะมีร้านทำผม ร้านตัดเสื้อและโรงอาบน้ำ
 สำหรับให้บริการแก่ขันทีจากในวังโดยเฉพาะ ชุนเหย้าถึงขันทีคนสุดท้ายในประวัติศาสตร์เล่าว่า
 เนื่องจากจำนวนสถานที่อาบน้ำในวังมีไม่มากนัก บรรดาขันทีจึงมักไปใช้บริการโรงอาบน้ำนอกวัง
 สถานที่ยอดนิยมในเวลานั้นเป็นของหัวหน้าขันทีรายหนึ่ง ตั้งอยู่บนถนนเป่ยฉางอันในปักกิ่งที่นี้จะ
 ให้บริการเฉพาะขันทีเท่านั้นพนักงานที่ให้บริการที่นี้ทุกคนก็เป็นขันทีด้วยเช่นกัน เพื่อว่าจะได้ไม่มีใคร
 หัวเราะเยาะใครได้เพราะทุกคนต่างก็เหมือนกัน แต่หากวันไหนมีขันทีใหม่ที่มีหน้าตาหล่อเหลาสวยงาม
 เข้ามาใช้บริการ ก็จะเป็นที่จับจ้องของเหล่าขันทีเก่า รูปร่างหน้าตาของขันทีเหล่านี้ไม่มีวันรอดพ้น
 สายตาของเหล่าขันทีเก่าไปได้โรงอาบน้ำจึงเป็นสถานที่พบหน้าและสนิทสนมกันของบรรดาขันที
 (ชญา ปิยะชาติ, 2551)

สมัยปลายราชวงศ์ชิง (ค.ศ. 1875-1912) การเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตกและการล่าอาณานิคมของต่างประเทศ ทำให้ราชวงศ์ชิงตกอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่ยากลำบาก ราชสำนักต้องการปรับตัว
 กับสถานการณ์จึงเรียนรู้วัฒนธรรมและกฎหมายของต่างประเทศเพื่อนำมาปรับปรุงรัฐให้สามารถก้าว
 ต่อไปได้ ราชสำนักมีการแก้ไขกฎหมายใหม่อย่างครอบคลุม ตามกฎหมายอาญาต้าซิงฉบับแก้ไข การ

ร่วมเพศเดียวกัน ระหว่างผู้ชายถือเป็นการอนาจารไม่มีบทลงโทษ แต่การร่วมเพศระหว่างผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่กับเด็กเล็กถือว่ามีบทลงโทษเช่นเดียวกับการข่มขืน กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ถูกนำมาใช้เนื่องจากเกิดการล่มสลายของราชวงศ์ชิงก่อน แต่จากกฎหมายฉบับนี้ทำให้ทราบว่าการกระทำต่อเพื่อนร่วมเพศในขณะนั้นมีการผ่อนปรนลง (Li Xi, 2021)

ต่อมาหลังจากสงครามหลายครั้งจีนเกิดการปฏิวัติและก่อตั้งสาธารณรัฐจีน (ค.ศ.1912 – 1949) ถือได้ว่าเป็นสมัยเริ่มต้นสาธารณรัฐจีน รัฐในขณะนั้นมีการปฏิวัติวัฒนธรรม ทำให้รักร่วมเพศถูกต่อต้านและปราบปรามอย่างหนัก กลุ่มคนรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นกลุ่มนอกกรีตไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คนในสังคม รัฐในขณะนั้นปราบปรามกลุ่มรักร่วมเพศหลากหลายวิธี เช่น หากหน่วยงานจับได้ว่าข้าราชการในหน่วยงานหรือประชาชนอาจเป็นรักร่วมเพศ การลงโทษก็จะมีตั้งแต่การลงโทษทางปกครอง เช่น ปลดออก ลดตำแหน่ง ลดเงินเดือน ไล่ออกจากงานหรือการมอบตัวให้ฝูงชนรุมประณาม โดยไม่รอการตรวจสอบเพราะถือว่าเป็นเรื่องที่สร้างความอับอายให้แก่รัฐ ตัวอย่างการลงโทษ ได้แก่ เหตุการณ์บนถนนในเขตเหอตง มณฑลเหอหนาน นายซิน ไค อายุ 25 ถูกจับกุมจาก “หน่วยพิทักษ์แดง” ที่มีหน้าที่ในการปราบปรามกลุ่มรักร่วมเพศในขณะนั้น เนื่องจากนายซิน ไค มักชอบแต่งตัวและมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อลงโทษนายซิน ไค ถูกถอดเสื้อผ้าออกจนเหลือแต่กางเกงชั้นใน หน่วยพิทักษ์แดงจับนายซิน ไค ไล่ทุกระด่าและหางกระด่าเย็บติดกางเกงชั้นในเพื่อเป็นการเหยียดหยามว่าเป็นพวกรักร่วมเพศก่อนทุบตีนายซิน ไค ด้วยเข็มขัดและบังคับให้กระโดดแบบกระด่าไปตามถนนในขณะนั้น หน่วยพิทักษ์แดงตีนายซิน ไค ไปด้วย ภายหลังจากการลงโทษนายซิน ไค มาตัวตายจากความอับอาย

นอกจากนี้การลงโทษต่อกลุ่มคนรักร่วมเพศไม่ได้มีเพียงแต่การกระทำเหยียดหยามเท่านั้น แต่หากมีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็จะถูกจับกุมในข้อหา “อาชญากรรมทางเพศ” ซึ่งมีบทลงโทษที่รุนแรง เมื่อถูกศาลตัดสินให้มีความผิดแน่ชัดแล้วก็จะถูกลงโทษโดยการประหารชีวิต ในช่วงยุคปฏิวัติจึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากมีข่าวที่เกี่ยวข้องกับการยิงสังหารกลุ่มคนรักร่วมเพศโดยรัฐบาล ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ที่ศาลของเซี่ยงไฮ้ในขณะนั้นออกประกาศตัดสินให้นักโทษที่เป็นรักร่วมเพศถูกยิงประหารในข้อหาเล่นชู้และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ภาพที่ 1 นักโทษที่ถูกจับกุมในข้อหาผิดกฎหมายรักร่วมเพศ

ที่มา https://zhuanlan.zhihu.com/p/505039514?utm_id=

หลังจากสิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรมและเปลี่ยนจากสาธารณรัฐจีนมาเป็นสาธารณรัฐประชาชนจีนใน ค.ศ.1949 บรรยากาศการถูกกดขี่ในสังคมลดลงและสถานการณ์ไม่ได้รุนแรงเท่าช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม แต่การรักร่วมเพศก็ยังคงถูกลดทอนและถูกประณามจากทั้งรัฐและประชาชนให้เห็นว่าเป็นเรื่องที่ผิดในจีนแผ่นดินใหญ่ สาธารณรัฐประชาชนจีนยุคหลังรักร่วมเพศก็ยังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม เพราะในประเทศจีนการแต่งงานและมีลูกสืบสกุลยังเป็นบรรทัดฐานที่สังคมคาดหวัง และการแต่งงานระหว่างเพศเดียวกันเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ทำให้ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศในจีนต้องปกปิดสถานะของตัวเองและแต่งงานกับเพศตรงข้ามแทนที่จะเปิดตัวว่าเป็นคนรักร่วมเพศด้วยกันเพราะเผชิญแรงกดดันจากครอบครัว

เนื่องจากสังคมจีนที่ตลอดระยะเวลายาวนานกว่า 2,000 ปีผูกยึดกับความเชื่อวัฒนธรรม คำสั่งสอนของลัทธิขงจื้อที่ระบุว่า “ความออกตัญญูนั้นมีอยู่สามประการที่สุดของความออกตัญญูนั้นคือการไร้ทาสทาสีตระกูล” รวมถึงปรัชญาในการดำเนินชีวิตของลัทธิอื่นๆ เช่น หยิน-หยาง มีด-สว่าง เย็น-ร้อน หญิง-ชาย เป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมาคู่กัน ดังนั้นการอุบัติและคงอยู่ของสรรพสิ่งที้นอกเหนือจากคู่ตรงข้ามทั้งสองจึงถูกมองว่าเป็นสิ่งผิดปกติที่ไม่จริง

จนกระทั่งในค.ศ.1997 เมื่อจีนเปิดประเทศคนจีนเริ่มรับวัฒนธรรมของสากลมากขึ้นสังคมจีนก็หันมาทบทวนเกี่ยวกับเรื่องนี้ใหม่ เริ่มต้นจากการถอด “พฤติกรรมรักร่วมเพศ” ออกจากประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดโทษให้ผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีความผิดตามกฎหมายในฐานะเป็นอันธพาล ต่อมาในเดือนเมษายน ค.ศ. 2001 มีการถอนพฤติกรรมรักร่วมเพศออกจากเอกสารมาตรฐานการแบ่งประเภทและวินิจฉัยอาการจิตเภทของประเทศจีน อันถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญของสังคมจีนในการเปิดรับกลุ่มคนรักร่วมเพศให้มีที่ยืนในสังคมจีนได้มากขึ้น อย่างไรก็ตามแม้จะมีการปรับแก้กฎหมายต่าง ๆ แต่ในความเป็นจริงคนในสังคมบางส่วนก็ยังไม่ยอมรับกับสิ่งเหล่านี้และยังปฏิเสธกลุ่มคนรักร่วมเพศ (พัทธ์ธีรา ลิมเจริญสุข, 2561)

อย่างไรก็ตามสังคมจีนกลายเป็นสังคมที่ต่อต้านเรื่องรักร่วมเพศอย่างจริงจังและยึดติดแต่ภาพจำของชายหญิงเท่านั้น แม้ว่าปรัชญาลัทธิขงจื้อจะมีอิทธิพลต่อความคิดและจารีตประเพณีของจีน แต่ก็ยังคงไม่สามารถห้ามจิตใจของชาวจีนบางกลุ่มในเรื่องเสรีภาพทางเพศได้ จากหลายเหตุการณ์ทำให้เห็นว่าจีนยังคงไม่เปิดรับกับรักร่วมเพศ เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Call Me by Your Name ที่คว่ำรางวัลมาหลายเวทีถูกสั่งห้ามฉายในเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติปักกิ่งและซีรีส์เรื่อง Addicted ก็ถูกแบนกลางคันใน 3 ตอนสุดท้าย แม้จะให้ฉายในช่องทางออนไลน์ต่อได้ แต่รัฐก็สั่งตัดบางฉากและเซ็นเซอร์ฉากที่สาววยรอกอยออกไปเกือบหมด นักสฤตคือประเด็นใน ค.ศ. 2017 ที่ศาลมณฑลอานฮุยตัดสินจำคุกนักเขียนหญิงนามปากกาเทียนอี้เป็นเวลา 10 ปี เพราะเธอแต่งนวนิยายเรื่อง Occupation ออกขาย โดยตำรวจบอก ว่า นวนิยายเรื่องนี้มีพฤติกรรมอนาจารทางเพศระหว่างผู้ชาย มีความรุนแรง การละเมิดสิทธิ และสร้างความอับอายแก่ชาวจีน

จุดเริ่มต้นนวนิยาย Boy love “ตันเหมย”

นวนิยาย Boy love “ตันเหมย” เป็นนิยายที่มีตัวละครหลักเป็นชายรักชาย หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า BL (Boy Love) ในภาษาจีนคำว่า ตันเหมย (耽美) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “เสพติดความงาม” ซึ่งมักจะหมายถึง “นิยายรักร่วมเพศชาย-ชาย” ดังนั้นตันเหมยจึงเทียบเท่ากับ Boy Love หรือ yaoi ในภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังมีคำนิยามคำว่า ตันเหมย (danmei) ว่าเป็น “การพบปะระหว่างเพศเดียวกันที่แสนโรแมนติกระหว่างตัวเอกชายและมักจะมาพร้อมกับคำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ” ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น นวนิยาย มังงะ อนิเมะ และเพลง เป็นต้น นวนิยาย Boy Love มีต้นกำเนิดในญี่ปุ่นจากการ์ตูน Yaoi (ยาโออิ) เป็นการ์ตูนเรื่องราวของชายรักชายที่พัฒนามาจากนวนิยาย shōnen-ai (โชเน็นไอ) ในช่วงค.ศ.1970 การ์ตูน Yaoi ของญี่ปุ่นเริ่มปรากฏตัวเป็นครั้งแรก ภายหลังจากรูปแบบของการ์ตูนก็พัฒนาไปสู่งานเขียนเกิดเป็นนวนิยาย Yaoi ด้วยการแพร่กระจายของวัฒนธรรมญี่ปุ่นในขณะนั้นการ์ตูน นวนิยาย อนิเมะ และวัฒนธรรมเกมของญี่ปุ่นจึงเข้าไปในต่างประเทศด้วย การ์ตูนและนวนิยายประเภทนี้ก็ได้รับความนิยมอย่างมากทั่วโลก โดยเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียง (Tong Shen, 2020)

ในช่วงต้นทศวรรษ 1990 ประเทศจีนเริ่มรับวัฒนธรรมและผลงานวรรณกรรมของญี่ปุ่นเข้ามาทำให้เกิดความนิยมของนวนิยาย Boy Love ขึ้นในจีน นักเขียนชาวจีนนำรูปแบบของนวนิยาย Boy Love ของญี่ปุ่นเข้ามาผสมกับงานเขียนและวัฒนธรรมของจีน กลายเป็นนวนิยายตันเหมยที่ถูกเรียกกันในปัจจุบัน ซึ่งมาจากชื่อของนวนิยาย Boy Love เรื่องแรกของจีนที่ถูกตีพิมพ์ในค.ศ.1999 เรื่อง Danmei Season ต่อมาเว็บไซต์ Boy love หลายแห่งถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อสนองความต้องการของกลุ่มนักอ่าน นักเขียนให้สามารถสร้างและเสพผลงานได้อย่างมีอิสระ (Hongye Ni, 2021) จากการศึกษาเข้ามาและความนิยมนวนิยาย Boy love ของญี่ปุ่นในจีนพบว่า นวนิยายประเภทนี้ได้เผยแพร่เข้าสู่เว็บไซต์ออนไลน์ของจีนมาเป็นเวลานานเกือบสองทศวรรษและได้รับความนิยมจากนักอ่านชาวจีนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก

ภาพที่ 2 นิยายวาย เรื่อง Danmei Season

ที่มา <https://www.quora.com/Why-are-Chinese-adult-novels-so-popular>

นวนิยาย Boy love ถูกจัดอยู่ในงานวรรณกรรมประเภท โรแมนซ์ (romance literature) เนื่องจากมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความรักและความสัมพันธ์ของตัวละคร มีการต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อให้ได้รับความรักเป็นการตอบแทนในท้ายที่สุดเช่นเดียวกับงาน โรแมนซ์ทั่วไป แต่จุดเด่นสำคัญก็คือตัวละครหลักที่กระทำความสัมพันธ์ดังกล่าวแล้วแต่เป็นตัวละครชาย โดยที่ตัวละครชายฝ่ายหนึ่งจะแสดงบทบาทแบบผู้กระทำ (เรียกว่า Seme) ทั้งในด้านพฤติกรรมทั่วไปและในความสัมพันธ์ทางเพศ ในขณะที่ตัวละครชายอีกฝ่ายหนึ่งแสดงบทบาทแบบผู้ถูกกระทำ (เรียกว่า Uke) งานประเภทนี้อาจอยู่ในรูปแบบนิยาย หรือนวนิยายที่ทำซ้ำจากงานต้นแบบ ปัจจุบันความนิยมงาน Boy love เพิ่มขึ้นจนอาจกล่าวได้ว่ากลายมาเป็นประเภทหนึ่งของวรรณกรรมร่วมสมัย

เนื่องจากข้อจำกัดของกฎหมายและเทคโนโลยี การผลิตวรรณกรรมของนวนิยาย Boy love ของจีนส่วนใหญ่ปรากฏในรูปแบบของนวนิยายมากกว่าการ์ตูน สาเหตุเพราะนวนิยายสามารถเผยแพร่ได้ง่ายและปลอดภัยในด้านการถูกพบจากหน่วยงานคัดกรองสื่อของรัฐบาลมากกว่าผลงานชนิดอื่นที่มักจะแสดงรูปภาพโดยตรงบนอินเทอร์เน็ตในช่องของรูปภาพ นอกจากนี้นวนิยาย Boy love ของจีน ถือเป็นวาทกรรมใช้ทำทนายประเภทวรรณกรรมแบบดั้งเดิมและมาตรฐานวัฒนธรรมกระแสหลัก ในประเทศจีนนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย” มีการแบ่งประเภทของนวนิยายเป็น qingshui wen 清水文 หมายถึง นิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศเพียงเล็กน้อย และ rou wen 肉文 หมายถึงนิยายอีโรติกที่มีการบรรยายเนื้อหาเรื่องเพศที่เข้มข้น

ภาพที่ 3 นิยายวายประเภท qingshui wen 清水文

ที่มา <https://kknews.cc/culture/lz5a8q2.html>

ภาพที่ 4 นิยายวายประเภท rou wen 肉文

ที่มา <https://boylove.cc/home/book/capter/id/317817>

รูปแบบของนวนิยาย ตันเหมย ส่วนใหญ่มักจินตนาการถึงความโรแมนติก เรื่องเพศ และการเผชิญหน้าของตัวละครชายสองคน ในช่วงต้นทศวรรษ 1990 มีการบริโภคการ์ตูนและนวนิยายญี่ปุ่น ทั้งในไต้หวันและถูกแพร่หลายต่อมาสู่จีนแผ่นดินใหญ่ ทำให้เกิดงานเขียนที่คล้ายคลึงกัน ในโลกภาษาจีน งานเขียนตันเหมยของจีนส่วนใหญ่เริ่มต้นในรูปแบบของข้อความตามมังงะญี่ปุ่นและอนิเมะ ต่อมา นักเขียนชาวจีนเริ่มพัฒนาเรื่องราวและรูปแบบของตนเองให้มีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมตนเอง (Xin Chen, 2012)

คำว่า Boy Love (BL) ได้ถูกนำมาใช้จำกัดความประเภทของหนังสือชายรักชายในประเทศจีน จากการนำเอาชื่อเรื่องของการ์ตูนชายรักชายเรื่องแรกที่เข้ามาในจีนมาใช้และได้รับความนิยมของกระแส Boy Love เพิ่มมากขึ้นในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ภายหลังก์ตูนเรื่อง BL หรือ รักของเด็กชายได้ถูกนำมาสร้างเป็นซีรีส์ในประเทศญี่ปุ่นและได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากทั้งผู้เสพสื่อ Boy Love ชาวญี่ปุ่นและชาวจีน นักอ่านทั่วไปจึงใช้คำว่า Boy Love มาเรียกนวนิยายประเภทชายรักชาย นอกเหนือจากการใช้คำว่า “ตันเหมย” ซึ่งเป็นคำเรียกในภาษาจีน

ซึ่งเดิมคำว่า Boy Love ใช้เพื่อบรรยายความรักระหว่างผู้ชายคนสอง โดยเป็นแค่คำที่พรรณนาถึงวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่เน้นแต่ความสวยบริสุทธิ์ ต่อมาในทศวรรษ 1980 และ 1990 มีการ์ตูนชื่อเรื่อง BL เข้าสู่ตลาดในญี่ปุ่นและได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารมิถุนายน ผลงานการ์ตูนเรื่องนี้ ได้รับการพัฒนาและเปิดตัวในประเทศจีนใน ค.ศ.1990 ในเวลานั้นมีแต่นักอ่านผู้หญิงกลุ่มเล็กๆ ที่สนใจ เมื่อยุคใหม่มาถึงความนิยมชายรักชายค่อย ๆ เข้าสู่ตลาดและกลุ่มเป้าหมายหลักคือกลุ่มสาววัยรุ่นที่เรียกตัวเองว่า ฟุโจชิ การแพร่กระจายของเทรนด์นี้กลุ่ม “สาวฟุโจชิ” ก็มีการขยายกลุ่มออกไป ซึ่งกลุ่มผู้ที่ชื่นชอบ Boy Love นอกจากจะผู้ที่ชื่นชอบนวนิยายประเภทนี้แล้ว ยังมีกลุ่มคนที่มีความชื่นชอบอนิเมะ การ์ตูน เกมและไลฟ์ไทม์ไลน์เพิ่มเติมเข้ามาด้วย กระแสความนิยม Boy Love ยังแทรกซึมเข้าไปในสื่อรูปแบบอื่น เช่น วิทยุ ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เป็นต้น (ชนรัชต์ สุอังคะ, 2561)

เมื่อ Boy love ถูกนำมาสร้างเป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมจากกลุ่มนักอ่านชาวจีน จึงมีการเรียกชายรักชายหรือรักเพศเดียวกัน (Homosexual) ว่า “วาย” หรือ Boy Love ลักษณะดังกล่าวแม้ว่าจะมี

ความคล้ายคลึงกับรูปแบบความสัมพันธ์แบบชายรักชายหากแต่ไม่ได้หมายถึงรสนิยมหรือพฤติกรรมทางเพศ (Sexuality) แต่หมายถึง เรื่องเล่า (Narrative) ประเภทต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้ชายในทำนองรักโรแมนติก ซึ่งผลิตและบริโภค โดยกลุ่มผู้หญิงที่เรียกตัวเองว่า “สาววาย” เรื่องเล่านี้มักปรากฏในรูปแบบนวนิยายหรือที่เรียกกันในกลุ่มสาววายว่า “ฟิคชั่น” (Fiction) ซึ่งได้รับความนิยมนอย่างสูงจนหลายเรื่องถูกสร้างเป็นซีรีส์ ลักษณะทางวัฒนธรรมดังกล่าวไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่แต่อย่างใดแท้จริงแล้ว “วาย” ซึ่งเป็นคำเรียกย่อๆ ของคำว่า Yaoi หรือบางครั้งก็เรียกว่า Boy Love เป็นวัฒนธรรมกลุ่มย่อย (Sub-Culture) ที่ได้รับความนิยมนมาเป็นเวลานาน แต่จำกัดอยู่เพียงในกลุ่มแคบ ๆ ติดต่อกันสื่อสารกันผ่านช่องทางเฉพาะกลุ่มหรือทางออนไลน์ แต่ปัจจุบันเมื่อสื่อออนไลน์แพร่หลายมากขึ้นส่งผลให้วัฒนธรรมดังกล่าวขยายตัวและปรากฏออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัด (อรุณี ชัยทองศรี, 2560) ในปัจจุบันจีนมีสื่อบันเทิงแนววายทั้งนวนิยาย ภาพยนตร์ การ์ตูน และซีรีส์ที่เป็นที่นิยมอยู่หลายเรื่อง ซึ่งรายละเอียดของเรื่องมีตั้งแต่การจับมือใส่ๆ กอดกันแบบอบอุ่น ไปจนถึงขั้นสมจริง ซึ่งถ้ามองในความเป็นจริงสื่อแนวนี้อาจไม่ต่างอะไรกับละครที่มีนักแสดงนำเป็นชาย-หญิง และเป็นความบันเทิงในอีกรูปแบบหนึ่งที่ชวนให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวเหมือนกับซีรีส์ นวนิยาย หรือภาพยนตร์ทั่วไป (ปาณิสรา มงคงวาที, 2552) สาเหตุของความนิยมของงานวรรณกรรมนวนิยาย Boy love ในประเทศจีนเกิดจากการที่ผู้หญิงได้เติมเต็มความปรารถนาที่จะแสวงหา “ความรักอันบริสุทธิ์” ผ่านนวนิยาย Boy love นอกจากนี้เมื่อเทียบกับเรื่องราวโรแมนติกทั่วไประหว่างเด็กชายและเด็กหญิง นวนิยาย Boy love เป็นการแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศจากสังคมแบบชายเป็นใหญ่ของประเทศจีนที่กดทับทั้งผู้หญิงและกลุ่มคนรักร่วมเพศเอาไว้ โดยที่กลุ่มนักอ่านนวนิยาย Boy Love หวังว่าความไม่เท่าเทียมทางเพศเช่นนี้จะหายไปจากสังคมจีนในที่สุด (ปณัยกร วรศิลป์มนตรี, 2560)

ช่องทางเผยแพร่ของนวนิยาย Boy love “ต้นเหมย”

จากการศึกษาของพัทธ์ธีรา ลิมเจริญสุข (2560) พบว่ากระแสชายรักชายในจีนนั้นเกิดขึ้นมานานแล้วและได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นในช่วงที่ได้รับอิทธิพลมาจากประเทศญี่ปุ่น เริ่มมาจากในช่วงยุค 80 ที่ประเทศจีนเริ่มเปิดรับความเป็นญี่ปุ่นเข้ามา โดยเฉพาะการ์ตูนแอนิเมชัน และยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเข้าสู่ยุคอินเทอร์เน็ต ชาวจีนรับข้อมูลข่าวสารได้รวดเร็วขึ้นทำให้วัฒนธรรมบันเทิงของญี่ปุ่นก้าวเข้ามามีอิทธิพลในจีน เช่นการ์ตูนเรื่อง Naruto One piece Jaws of death นอกจากการ์ตูนแอนิเมชันทั่วไปแล้วการ์ตูนหรือนวนิยายที่มีตัวละครหลักเป็นชายรักชายหรือที่คนทั่วไปเรียกกันว่า Boy Love ก็ได้รับความนิยมจากชาวจีนเช่นเดียวกัน โดยนวนิยาย Boy Love จากญี่ปุ่นเริ่มเป็นที่รู้จักในจีนตั้งแต่ ค.ศ. 1997 ผลงานหลายเรื่องได้ถูกนำมาแปลเป็นภาษาจีนเช่น Zetsuai (ภาษาอังกฤษชื่อว่า Bronze) แต่งโดย Minami Ozaki และ Ai no Kusabi (ภาษาอังกฤษใช้ชื่อว่า Midnight illusion) แต่งโดย Rieko Yoshihara ซึ่งสาเหตุนี้เองหลายๆเว็บไซต์ในจีน เริ่มเปิดเว็บไซต์เกี่ยวกับนวนิยาย Boy Love และทำให้มีชาวจีนไม่น้อยเริ่มเขียนนวนิยาย Boy Love ลงเว็บไซต์ ทำให้นวนิยาย Boy Love เริ่มแพร่หลายและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนมากขึ้น

ทศวรรษที่ผ่านมา นวนิยาย Boy Love ถือเป็นเรื่องต้องห้าม ซึ่งเป็นเรื่องสมมติที่เกี่ยวข้องกับตัวละครชาย 2 ตัวในความสัมพันธ์แบบ โรแมนติก นวนิยายเหล่านี้ไม่สามารถวางขายได้ในร้านหนังสือและไม่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป การซื้อหนังสือประเภทนี้จึงจำเป็นต้องแอบส่งผ่านฝากลูกค้าซึ่งเป็น การซื้อขายแบบใต้ดิน ค.ศ. 2021 นวนิยายประเภทนี้ได้รับความนิยมอย่างล้นหลามทั้งในประเทศไทยและตลาดใหญ่อย่างจีน ช่องทางที่ได้รับความนิยมจากกลุ่มนักอ่านและนักเขียนคือช่องทางออนไลน์ ในประเทศจีนนวนิยาย Boy Love มีการเผยแพร่ผ่านช่องทางทางออนไลน์ ดังนี้ (Xin Chen, 2012)

1. Sunsun Academy 桑桑学院 (<http://sunsunplus.51.net>) ก่อตั้งขึ้นใน 1998. เว็บไซต์มีการ์ตูนและคำรารวรรณกรรม คำรารวรรณกรรมที่ตีพิมพ์เริ่มแรกแปลโดยไม่ได้รับอนุญาตและรีโพสต์ผลงานได้วันแล้วค่อยๆ เริ่มเผยแพร่ผลงานต้นฉบับบนแผ่นดินใหญ่

2. ลูซิเฟอร์-คลับ 露西弗俱乐部 (<https://www.lucifer-club.com>) เว็บไซต์วรรณกรรมแห่งแรกในจีนแผ่นดินใหญ่ทุ่มเทให้กับ “ต้นเหมย” ประมาณเดือนพฤศจิกายน 2550 แต่เว็บไซต์มีการ

ปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมของบรรณาธิการในด้านการลอกเลียนแบบการเขียนทำให้ผู้เขียนหลายคนออกจากเว็บไซต์ความนิยมจึงลดลง

3. มายเฟรชเน็ต 魚羊網 (<http://www.myfreshnet.com>) 鮮文學網 เป็นเว็บไซต์ที่มีการเผยแพร่ออนไลน์ผู้เขียน Danmei จากทั่วไต้หวัน และแผ่นดินใหญ่ได้โพสต์ผลงานที่นี้ และเป็นหนึ่งในบริษัทแรกที่ให้บริการพิมพ์ (ถูกกฎหมาย) สิ่งพิมพ์สำหรับผู้เขียนออนไลน์ในภาษาจีนแบบดั้งเดิม

ต้นเหมา : นวนิยายนอกกฎหมาย

โลกปัจจุบันมุมมองต่อรักร่วมเพศดำเนินไปในทิศทางที่ดี แต่อาจมีช่องว่างระหว่างความเป็นจริงและอุดมคติอยู่ เมื่อมองไปในบางประเทศที่ความเป็นไปของสังคมสวนทางกับแนวทางที่รัฐต้องการ ในประเทศจีนมีกฎและข้อบัญญัติเกี่ยวกับเนื้อหาสื่อที่ถูกกำหนดโดยหน่วยงานด้านสื่อของจีน มีการรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการรักร่วมเพศไว้ว่าเป็น "ความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดปกติและพฤติกรรมทางเพศที่มิควร" ลงใน "กฎทั่วไปสำหรับการคัดกรองเนื้อหาสื่อ" รวม 84 รายการ เช่น การร่วมประเวณีระหว่างพี่น้อง การรักร่วมเพศ การบิดเบือนทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศ และการใช้ความรุนแรงทางเพศ เป็นต้น สื่อที่มีเนื้อหาดังกล่าวนี้ ถือว่าไม่อนุญาตให้แสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องทั้งในรูปแบบอักษรภาพ และวีดีโอภายในประเทศ จากข้อบัญญัติดังกล่าวทำให้นวนิยาย Boy Love ในประเทศจีนไม่สามารถเผยแพร่และตีพิมพ์ภายในประเทศได้อย่างถูกกฎหมาย รัฐมีการตรวจสอบและคัดกรองเนื้อหาของนวนิยายที่ถูกตีพิมพ์จากสำนักพิมพ์อย่างเข้มงวด หากมีเนื้อหาไม่เหมาะสมก็จะถูกสั่งแบนไม่ให้เผยแพร่ออกไป โดยการแบนนวนิยายในประเทศจีนยึดกฎเหล็กที่บังคับใช้ มี 3 ประเด็นต้องห้าม

1. กุศลีและเรื่องเหนือธรรมชาติ เพราะเชื่อว่าคอนเทนต์เหล่านี้ทำให้ประชาชนงมงายจนไม่เป็นอันทำมาหากิน ซึ่งมาจากครั้งอดีตสมัยราชวงศ์ซิง ที่ว่ากันว่าบ้านเมืองล้าหลังด้วยประเพณีอันคร่ำครึก่อนจะถูก เหมา เจ็ตุง มาปฏิวัติความเชื่อเหล่านี้

2. ความรุนแรงและการกระทำผิดกฎหมายโดยเยาวชน เป็นสิ่งที่รัฐจีนสอดส่องเป็นพิเศษ เพราะเชื่อว่าคอนเทนต์เหล่านี้อาจปูบั่นยุบงให้เกิดความรุนแรง ซึ่งนำมาซึ่งความสงบเรียบร้อยของประเทศชาติ

3. รักร่วมเพศ ที่ถูกปลูกฝังว่าเป็นเรื่องต้องห้ามและผิดศีลธรรม แม้ว่าในปี 2001 จีนจะถอดถอนพฤติกรรมรักร่วมเพศออกจากเอกสารอาการจิตเภทแล้ว แต่เหล่านี้ยังคงฝังอยู่ในความคิดของคนจีนรุ่นเก่าอยู่ อีกทั้งรัฐจีนยังคงแบนสื่อแนวรักร่วมเพศอยู่ (Hongye Ni, 2021)

ในขณะนี้นวนิยาย Boy love แบบเป็นรูปเล่ม แม้ว่าจะผิดกฎหมายในประเทศจีนแต่ก็ยังมีการซื้อขายอยู่อย่างแพร่หลายทั้งแบบผิดลิขสิทธิ์และถูกลิขสิทธิ์ หนังสือผิดลิขสิทธิ์ส่วนใหญ่ถูกตีพิมพ์ภายในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่มีราคาที่ย่อมเยาแต่ไม่ค่อยมีคุณภาพ ในขณะที่หนังสือถูกลิขสิทธิ์สามารถหาซื้อได้จากสำนักพิมพ์ของฮ่องกง มาเก๊า ไต้หวัน และต่างประเทศ หนังสือจากสำนักพิมพ์เหล่านี้ถูกสร้างขึ้นอย่างสวยงามแต่มีราคาสูงจากค่าลิขสิทธิ์และค่าจัดส่ง สามารถสั่งซื้อได้ทางช่องทางออนไลน์ ยกตัวอย่างสำนักพิมพ์ยอดนิยมที่กลุ่มนักอ่านชาวจีนมักสั่งซื้อ เช่น Taiwan Weixiang, Vialactea, Huaian, Jiafeng, Chuge, Mofei, Wutong, Xiangdi, Haitang, Wupu, Baiyi เป็นต้น

สื่อของจีนถูกคัดกรองอย่างหนักจากรัฐบาลในขณะที่ความนิยมกลับสวนทาง ค.ศ. 2017 หน่วยงานคัดกรองสื่อของจีนออกนโยบายใหม่เกี่ยวกับการห้ามสื่อออนไลน์เผยแพร่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศไม่ว่าจะเป็นสื่อภาพยนตร์ การ์ตูน นวนิยาย และโฆษณา เป็นการยกระดับการคัดกรองข้อมูลสื่อสาธารณะภายในประเทศไปอีกกระดับ ซึ่งก่อนหน้านี้รัฐบาลจีนเคยมีนโยบายในการสั่งแบนกลุ่มของเน็ตไอดอลที่มีเข้าข่ายเป็นรักร่วมเพศและกวาดล้างเว็บไซต์เกี่ยวกับรักร่วมเพศไปเป็นจำนวนมาก โดยให้เหตุผลว่าสื่อเหล่านี้ถ่ายทอดเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมและขัดแย้งต่อนโยบายหลักของรัฐบาลจีน สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ประชาชนที่เสพสื่อเฉพาะทางนี้ แม้ว่าจะถูกควบคุมจากรัฐบาลแต่ก็ยังมีสื่อรักร่วมเพศถูกเผยแพร่ออกมาจากประเทศจีนจำนวนมากเช่นกัน จากปรากฏการณ์นี้คาดว่าสาเหตุอาจเป็นเพราะประชาชนสมัยใหม่เริ่มมีความคิดแตกต่างจากเดิมและเริ่มแสวงหาช่องทางที่จะสามารถสร้างและเสพสื่อที่พวกเขาสนใจ

สรุป

นวนิยาย Boy love “ตันเหมย” เป็นนิยายที่มีตัวละครหลักเป็นชายรักชาย ซึ่งในประเทศจีนมีการให้คำนิยามคำว่า ตันเหมย (danmei) ว่าเป็น “การพบปะระหว่างเพศเดียวกันที่แสนโรแมนติกระหว่างผู้ชาย” โดยกระแสรักร่วมเพศในประเทศจีนนั้นเกิดขึ้นมานานแล้ว ตั้งแต่ยุคโบราณมาจนถึงช่วงที่ได้รับอิทธิพลจากประเทศญี่ปุ่นในทศวรรษ 90 ประเทศจีนเริ่มเปิดรับวัฒนธรรมและสื่อของญี่ปุ่นเข้ามา โดยเฉพาะการ์ตูน และวรรณกรรม ประกอบกับการพัฒนาของเทคโนโลยี มีการเข้าสู่ยุคอินเทอร์เน็ต ชาวจีนจึงรับข้อมูลข่าวสารได้รวดเร็วขึ้นทำให้รูปแบบความบันเทิงของญี่ปุ่นก้าวเข้ามามีอิทธิพล นวนิยาย Boy Love จากญี่ปุ่นเริ่มเป็นที่รู้จักในจีนตั้งแต่ ค.ศ.1997 ต่อมาใน ค.ศ.1999 นักเขียนชาวจีนนำเอารูปแบบนวนิยายของญี่ปุ่นมาผสมผสานกับวัฒนธรรมของจีนสร้างเป็นนวนิยาย Boy love ของจีนขึ้นเป็นเล่มแรกมีชื่อเรื่องว่า ตันเหมย เมื่อเวลาผ่านไปความนิยมของนวนิยายประเภทนี้ก็ถูกสร้างออกมามากขึ้นด้วยเช่นกัน เนื่องจากนวนิยาย Boy love เป็นการสะท้อนความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในวัฒนธรรมจีนที่กลุ่มนักอ่านนวนิยายประเภทนี้หวังให้หายไปจากสังคมจีนที่มีการกดทับเรื่องเพศเป็นอย่างมาก นวนิยายประเภทนี้จึงเป็นเหมือนการปลดปล่อยสิ่งที่กดทับในจิตใจให้แก่ักอ่าน จากการที่สังคมของจีนถูกสร้างภาพแทนความจริงเกี่ยวกับหน้าที่ของชายหญิงและการปลูกฝังค่านิยมที่ชายต้องคู่กับหญิงเท่านั้นมาเป็นเวลานาน จึงเป็นเรื่องยากที่จะทำให้คนจีนยอมรับในเรื่องเสรีทางเพศ อีกทั้งรัฐยังมีนโยบายด้านสื่อที่ไม่สนับสนุนการรักร่วมเพศ เกิดเป็นข้อจำกัดทั้งทางสังคม และ กฎหมาย นวนิยาย Boy love ของจีนส่วนใหญ่จึงปรากฏบนแพลตฟอร์มอ่านนวนิยายบนช่องทางออนไลน์มากกว่ารูปเล่ม เนื่องจากการเผยแพร่แบบตัวอักษรบนอินเทอร์เน็ตถูกควบคุมจากรัฐได้ยากกว่าหนังสือที่ปรากฏเป็นรูปเล่มอยู่ในชีวิตจริง แม้ว่าช่องทางเผยแพร่หลักของนวนิยาย Boy love ในประเทศจีนจะเป็น ช่องทางออนไลน์ แต่กลุ่มนักอ่านชาวจีนที่สนใจอ่านในรูปแบบของหนังสือก็ยังสามารถหาซื้อแบบเป็นรูปเล่มได้จากสำนักพิมพ์ของมาเก๊า ฮองกง ไต้หวัน และต่างประเทศ

บรรณานุกรม

หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

ภาษาไทย

จุฬาลักษณ์ ดวงดี. (2561). การศึกษาวิเคราะห์มุมมองของชาวจีนต่อเพศที่สามโดยผ่านกระแสภาพยนตร์. การค้นคว้าอิสระ สาขาวิชาภาษาจีน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชญา ปิยะชาติ. (2551). *ขันทิในราชสำนัก รอยเปื้อนในหน้าประวัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: อีปซี กรุ๊ป.

ธนรัชต์ สุอังคะ. (2561). การเล่าเรื่องและความพึงพอใจของชุมชนที่มีต่อละครโทรทัศน์“ชายรักชาย”. วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.

ปาณิสรา มงคลวาที. (2552). การนำเสนอภาพกลุ่มชายรักชายในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2550 . วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พัทธ์ธีรา ลิ้มเจริญสุข. (2561). *ละครไทยในประเทศจีน: กรณีศึกษาซีรีส์ชายรักชายไทยในประเทศจีน (ช่วงปี2555-2560)*. การศึกษาเฉพาะเรื่อง ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อรุณี ชัยทองศรี. (2560). Boys Love Manga and Beyond: History, Culture, and Community in Japan. *วารสารมนุษยศาสตร์*, 24 (2), 344-359.

ภาษาอังกฤษ

Hongye Ni. (2021). The Popularity of Adapted Boy's Love TV Series and the Ambiguous Social Identity of Gay Group: A Case Study of the Audience Analysis on the New TV Series Word. **Advances in Social Science, Education and Humanities Research**, 615(12), 1677-1680.

Tong Shen. (2020). The reasons for the popularity of "Boys love" culture in China. **Academic Journal of Humanities & Social Sciences**, 3(9), 142-148.

Xin Chen. (2012). **Boys' Love (Danmei) fiction on the Chinese internet : Wasabi Kun, the BL forum Young Nobleman Changpei, and the development of an online literary phenomenon.** University of British Columbia.

Li Xi. (2021).**Historical Investigation and Analysis of LGBT in China (before 1949), Human Right Research.** University of Oslo, Norway.

ข้อมูลเว็บไซต์

ปณัษกร วรศิลป์มนตรี. (2560). สาววายเต็มเมืองแต่ทำไมจีนยังปิดกั้น. เข้าถึงเมื่อ 3 ตุลาคม 2565, สืบค้นจาก <https://urbancreature.co/china-ban-y/>.

Quora. (2 0 2 1) . **Why are Chinese adult novels so popular?.** Retrieved from <https://www.quora.com/Why-are-Chinese-adult-novels-so-popular>